

по-точенъ и който за първи път е билъ въведенъ въ 1582 година, една високосна година се изпуска въ края на всѣко столѣтие, освенъ ако числото е кратно на 4. При това усъвършенствано лѣтоброене е равносилно да смѣтаме годината състояща се отъ 365·2425 дена и е много близко до действителността, давайки една разлика само 0·0003 отъ деня или 26 секунди. Едва следъ 3,000 години тази разлика възлиза на около единъ день,

Едно по-точно лѣтоброене би се получило ако се изпускаше една високосна година не въ края на всѣко столѣтие, а на всѣки 128 години. Това, обаче създава други голѣми неудобства и затова не е възприето, въпреки, че има своитѣ привърженици.

И така, както отъ гореказаното стана ясно, кълбото, върху което ние живѣемъ, има главно три движения: 1) Въртение около своята собствена ось, 2) Годишно пжтешествие около слънцето и 3) Едно бавно коническо движение на земната ось, при което, обаче, тя запазва жгъла на своето наклонение къмъ плоскостта на орбитата навсѣкжде еднакъвъ.

Първото отъ тѣзи движения — въртението на земята около нейната собствена ось — причинява явлението день и нощъ тѣй като земята обръща последователно ту едната си, ту другата страна къмъ слънцето.

Второто движение — годишната обиколка на земята около слънцето — комбинирано съ наклонението на земната ось къмъ плоскостта на еклиптиката, причинява различнитѣ годишни времена: Пролѣтъ, Лѣто, Есень и Зима.

Ако земната ось не бѣше наклонена къмъ плоскостта на Еклиптиката, земята не би обръщала ту южното си полукълбо ту северното къмъ слънцето, а последното щѣше да се движи всѣкога надъ земния екваторъ. Въ такъвъ случай на всѣ-